

Koliko su važni odnosi i veze?

Znamo da je osoba individualno i društveno biće. Dakle, ona bi trebala imati usklađene obje ove komponente.

Spomenuli smo da svaki dobar odnos unutar samog sebe, ima veću mogućnost donošenja boljih, zatim i iskustvo osjećajno potpunijih vanjskih veza, nadahnuća, osjećaj radosnijeg zajedništva, istinskog zadovoljstva i važnosti za život, tako da je najveća vrijednost odnosa istinski osjećaj ukupnog blagostanja.

Razvoj međuljudskih odnosa i veza se bavi pomoći u razvoju, po mogućnosti izgrađivanju, već postojećih odnosa i veza, a može pružiti i stručnu pomoć oko dilema pri pronalaženju i odabiru novih. Naime, u današnjem društvu, općenito gledajući, društveni odnosi i veze su realno ugroženi od cijelog niza čimbenika. Kronična nestašica novca, ogromne globalne financijske oscilacije, stalna trka za poslom i za napredovanjem u njemu kako se ne bi ugrozilo radno mjesto od strane drugoga (pre agresivni natjecateljski odnosi koji uništavaju ono što je najveća pojedinačna i društvena vrijednost: osjećaj normalne smirenosti, pomalo radosti, humora, sve ono što pridonosi boljim međuljudskim odnosima, a i učinkovitošću rada).

Svi primjećujemo da bi toga bilo dobro puno više. Međutim, ne ovisi sve o drugima. Da bi osoba stekla uvid u svoj nesvjesni, krivo naučeni i "usađeni" vlastiti mentalni svijet, koji još i može potaknuti spomenuto, a kojeg uopće ne mora prepoznavati i vjeruje da je s njim sve u redu, a ipak dobiva signale iz unutarnje i/ili vanjske okoline da nešto nije u redu, korisno je ipak se obratiti profesionalcu.

Sve češća promjena muško-ženskih uloga, sve veća krhkost, razdražljivost, tuga, agresija, i drugo kod mnogih brakova, mnoga djeca koja to sve gledaju i to proživljavaju svak na svoj način i ponašaju se onako kako roditelji "ni u snu" ne bi očekivali. Dakle od društvenih teškoća do utjecaja vanjskog, ali i unutarnjeg svijeta na samog sebe i svoje obitelji. Zbog toga je bitno naglasiti ovaj aspekt.

Kako je veliki broj djece ovisno o roditeljima, jer se nisu bila u prilici dovoljno osamostaliti za svoju dob, bitno je da barem jedan od poduzetnijih roditelja, ili pojedinac promisli i razmotri mogućnosti vlastitog liječenja u korist djece, a i da ono što on/ona kod sebe ne prepoznaje, njemu postane prepoznatljivim, dakle vidljivim.

Ako može prihvatiti takvu mogućnost, priliku, to će se sigurno odraziti na njega i cijeli obiteljski krug, a moguće i šire.

Da li se duboko pitamo je li rad ili ljubav na prvom mjestu? Izgleda da bi jedno i drugo trebalo i moglo moći ići "pod ruku". Ne ide li to na neki način paralelno, tada imamo situaciju da čovjek, obitelj, te uža i šira zajednica bivaju izloženi frustraciji kojoj nagađaju uzroke, ili povode, ali zaključci, odnosno rješenja često ne bivaju od koristi.

Mnogi se pitaju zašto i dalje traže rješenja po istim obrascima. Redovno međutim se doživljavaju i dešavaju krahovi. To je znak da nešto nije u redu.

Zaposjedanje, odnosno koncentracija psihičke energije za određenom osobom, idejom, ili stvari što nisu u ranoj dobi života doveli do normalne psihičke funkcije zadovoljstva prilagodbe, ponavljaju osjećaj nezadovoljstva, ili pak izolacije, ali i stalnog traženja na raznorazne načine zadovoljenja nagomilanih neispunjenih želja spomenutoga u sadašnjosti i budućnosti.

Stara Freudova formulacija poticajne barijere štiti ego od neprihvatljivih podražaja nagona, snova i/ili kateksa. Kateksa znači koncentraciju, naboj psihičke energije usmjeren na određenu osobu, ideju, ili objekt (osobito do nezdrave mjere). Trenutačni psihoanalitički mislioci pak favoriziraju pojmove kao što su "neformirano iskustvo", "implicitno relacijsko znanje" i "naviknute obrasce odnosa" (Eagle, 2011, str. 107–131).